

ปัญหาและมาตรการการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืน¹

ชลิดา คำลาเลี้ยง²

“อาวุธปืน” ถือเป็นอาวุธโดยสภาพที่มีอำนาจร้ายแรง ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้ใช้ว่ามีเจตนาที่จะใช้อาวุธปืนไปในทิศทางใด ปัจจุบันประเทศไทย มีพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490 เพื่อที่จะใช้ควบคุมการมีและใช้อาวุธปืนของประชาชน อาวุธปืนถือได้ว่าเป็นสิทธิของประชาชนที่จะสามารถใช้ เพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สิน เพื่อล่าสัตว์ หรือเพื่อการกีฬา เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้มีขึ้นก็เพื่อที่จะใช้ควบคุมอาวุธปืน แต่ก็มีข้อยกเว้นให้ประชาชนสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้ โดยการจะมีและใช้อาวุธปืนนั้น บุคคลผู้อนุญาตจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้ก็เพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่า การมีและใช้อาวุธปืนของประชาชนนั้นเป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของสังคม

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี หลักเกณฑ์การให้สิทธิแก่ประชาชนในการครอบครองอาวุธปืนอย่างมีขอบเขต ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่ารากฐานแห่งความคิดของมนุษยชาติในการก่อกำเนิดสิทธิเสรีภาพและความสมดุลของข้อจำกัดสิทธิ โดยอ้างอิงได้จากแนวความคิดของกฎหมายธรรมชาติที่เน้นถึงสิทธิเสรีภาพของปัจเจกชนอันมีอยู่อย่างธรรมชาติ อันเป็นแนวคิดเชิงอุดมคติขั้นสูง ทำให้มนุษย์มีเสรีภาพอย่างไม่จำกัด ตราบเท่าที่สิทธิเสรีภาพนั้นไม่กระทบต่อสิทธิเสรีภาพผู้อื่น รวมทั้งแนวคิดในการควบคุมอำนาจของรัฐด้วยหลักนิติธรรม ที่ว่าการใช้กฎหมายจะต้องมีหลักเกณฑ์เฉพาะของระบบกฎหมาย โดยกฎหมายจะต้องมีหลักศีลธรรมภายใน (Inner Morality of Law) ซึ่งต้องยึดถือเป็นหลักของกฎหมายต่าง ๆ รัฐในฐานะผู้ควบคุมดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยและปลอดภัยแก่สังคมจึงต้องกำหนดมาตรการในการควบคุมและจำกัดการใช้อาวุธปืนดังกล่าว ซึ่งมาตรการดังกล่าวถือเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามกฎหมายธรรมชาติ ในอันที่จะมีอาวุธปืนเพื่อป้องกันตนเอง

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาและมาตรการการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.สมชัย ศิริสมบูรณ์เวช และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จุฬารัตน์ทองสุวรรณ และ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมี พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490 ที่ใช้ในการควบคุมอาวุธปืน แต่กลับพบว่า คดีอาชญากรรมในประเทศไทยส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่มีการใช้อาวุธปืนในการก่ออาชญากรรมทั้งสิ้น ทำให้เกิดคำถามว่า ประเทศไทยนั้นมีกฎหมายที่มีประสิทธิภาพเพียงพอต่อการควบคุมอาวุธปืนหรือไม่ ทำไมประชาชนยังสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้อย่างกว้างขวาง และสามารถเข้าถึงอาวุธปืนได้โดยง่าย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสภาพปัญหาของการบังคับใช้กฎหมาย ดังนั้นเมื่อพิจารณาในบริบททางกฎหมายทำให้เห็นถึงปัญหาที่เป็นข้อกฎหมายหลายประการ ดังนี้

ประการแรก ปัญหาเรื่องคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืน (มาตรา 13) แม้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490 จะได้กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องคุณสมบัติของผู้ขอใบอนุญาต ที่บัญญัติในลักษณะการห้ามออกใบอนุญาตให้กับบุคคลต้องห้ามใน มาตรา 13 เมื่อพิจารณาแล้ว หากบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่มีลักษณะต้องห้ามตาม มาตรา 13 ก็สามารถขอใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนได้โดยง่าย โดยสามารถแยกประเด็นปัญหาได้ดังนี้

1. ปัญหาเรื่องการกำหนดอายุของผู้ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืน (มาตรา 13 (4)) อายุของผู้ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนถือเป็นสิ่งสำคัญและเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งที่กฎหมายควรกำหนดเอาไว้ การบัญญัติใน มาตรา 13 (4) ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ” นั้น แสดงได้ถึง ความไม่ชัดเจนของเจตนารมณ์ของกฎหมาย เนื่องจากการบรรลุนิติภาวะของบุคคลนอกจากจะ บรรลุนิติภาวะ โดยอายุ คือ 20 ปีบริบูรณ์แล้ว ยังมีการบรรลุนิติภาวะโดยทางกฎหมายด้วยคือ กรณีที่มีการสมรส เมื่อพิจารณาแล้วบุคคลที่มีอายุเพียง 17 ปี จึงไม่มีเหตุอันสมควรที่จะได้รับอนุญาตมีและใช้อาวุธปืน

2. ปัญหาเรื่องความรู้ความสามารถในการใช้อาวุธปืน บุคคลผู้ที่จะขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืน ควรจะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้อาวุธปืนเบื้องต้น โดยบุคคลผู้จะสามารถขอใบอนุญาตได้ควรที่จะได้รับการอบรมความรู้เรื่องการใช้ปืนและมีการทดสอบการใช้ปืนเบื้องต้น ทั้งนี้ก็เพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่า บุคคลที่ขอใบอนุญาตดังกล่าวจะสามารถควบคุมการใช้อาวุธปืนได้อย่างปลอดภัย

3. ปัญหาเรื่องการตรวจสอบสุขภาพจิตของผู้ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืน แม้กฎหมายจะบัญญัติห้ามมิให้ออกใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนให้แก่บุคคลซึ่งเป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถหรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบตาม มาตรา 13 (6) แต่ในทางปฏิบัติแล้ว หลักฐานที่ใช้ในการยื่นขออนุญาตการมีและใช้อาวุธปืนนั้น มีเพียง สำเนาบัตรประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน แบบแสดงรายการบัญชีทรัพย์สิน เท่านั้น ไม่ได้มีใบรับรองแพทย์ หรือ ใบรับรองการตรวจสภาพทางจิตของบุคคลที่จะขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนเลย ด้วยเหตุนี้เองจึงอาจทำให้เกิดปัญหาที่ตามได้ หากพบว่าบุคคลดังกล่าวได้ใช้ปืนในขนาดที่มีโรคประจำตัว หรือ มีอาการป่วยทางจิตอยู่

ประการต่อมา ปัญหาเรื่องการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงาน การใช้ดุลพินิจในการออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนนั้นมีการใช้ดุลพินิจที่แตกต่างกันออกไป บางเดือนนายทะเบียนในอำเภอหนึ่งไม่ได้อนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนเลย กลับกัน นายทะเบียนบางอำเภอกลับออกใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนกว่าร้อยละ 100 ทั้งที่ท้องที่ดังกล่าวเป็นท้องที่เงียบสงบ หรือนายทะเบียนบางคนออกใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนให้แก่บุคคลคนเดียวมากกว่าสิบกระบอก เป็นต้น จากสภาพปัญหาแสดงถึงการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานที่แตกต่างกันเมื่อเทียบกับหลักของกฎหมายปกครองที่ประสงค์จะให้การใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ดังนั้น ปัญหาเรื่องการใช้ดุลพินิจจึงเป็นปัญหาของการใช้อำนาจที่ไม่อยู่ภายใต้กรอบของกฎหมาย

ประการต่อมา ปัญหาเรื่องสภาพบังคับการมีและใช้อาวุธปืน (มาตรา 7, 72 วรรค 1) ปัญหานี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กรณีคือ

1. การมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยได้รับอนุญาต

1.1 ปัญหาปริมาณอาวุธปืน แม้จะมีบทบัญญัติของกฎหมายและระเบียบปฏิบัติของทางราชการในการซื้ออาวุธปืนเอาไว้ แต่ก็ไม่มีการจำกัดการครอบครองอาวุธปืนของแต่ละบุคคลว่าควรมีเท่าใด ด้วยเหตุนี้จึงเป็นช่องทางให้มีการครอบครองอาวุธปืนที่ชอบด้วยกฎหมายไปอยู่ในความครอบครองของบุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่เรียกว่า “ปืนผิดมือ” การไม่มีมาตรการทางกฎหมายควบคุมปัญหาดังกล่าวส่งผลให้รัฐไม่สามารถควบคุมปริมาณปืนได้

1.2 ปัญหาการตรวจสอบประวัติอาวุธปืน นอกจากจะไม่สามารถควบคุมอาวุธปืนที่มีอยู่จริงให้ตรงกับทะเบียนอาวุธปืนแล้ว ยังไม่สามารถตรวจสอบการใช้อาวุธปืนในการก่ออาชญากรรมด้วยว่ามาจากกระบอกใด แม้กรมการปกครองจะมีการจัดเก็บข้อมูลใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนด้วยระบบคอมพิวเตอร์ แต่การจัดเก็บดังกล่าวยังไม่สามารถตรวจสอบหัวกระสุนปืนและปลอกกระสุนปืนที่คนร้ายใช้ก่อเหตุว่ามาจากอาวุธปืนกระบอกใด ใครเป็นเจ้าของผู้ครอบครอง ปัญหาดังกล่าวยังเป็นประโยชน์ต่อคนร้ายในการอาวุธปืนก่ออาชญากรรม

2. การมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

2.1 ปัญหาอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่น หรือที่เรียกกันว่า “ปืนผิดมือ” ปัญหานี้เกิดจากการไม่ควบคุมปืนให้เหมาะสมเพียงพอต่อการมีและใช้ตามวัตถุประสงค์กฎหมาย เป็นเหตุให้บางคนซื้อเกินความจำเป็น และปืนบางกระบอกหลุดไปอยู่ในความครอบครองของผู้อื่น ทั้งนี้ก็ไม่มีบทบัญญัติลงโทษบุคคลผู้เป็นเจ้าของอาวุธปืนที่ไม่ควบคุมปืนในความครอบครองของตนให้ดี จนเป็นเหตุให้ผู้อื่นนำไปใช้ในการกระทำความผิด

2.2 ปัญหาอาวูรป็นไม่มีทะเบียน หรือที่เรียกว่า “ป็นเถื่อน” เป็นปัญหาสำคัญในปัจจุบันที่ยากแก่การควบคุม ปัญหานี้ นอกจากจะเกิดจากคนที่กระสงค์จะก่ออาชญากรรมจึงหาป็นที่ไม่มีทะเบียนก่ออาชญากรรมแล้ว ยังเกิดจากบุคคลที่ต้องการมีป็นไว้ในครอบครองเพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สินแต่ไม่มีกำลังมากพอที่จะซื้ออาวูรป็น โดยชอบด้วยกฎหมายได้ หรือไม่มีคุณสมบัติที่จะขอใบอนุญาตได้ ปัญหาดังกล่าวสืบเนื่องมาจากการปล่อยปะละเลยของรัฐ ที่ไม่สามารถดูแลสวัสดิภาพของประชาชนได้อย่างทั่วถึง

ประการสุดท้าย ปัญหาการเพิกถอนใบอนุญาตและการริบอาวูรป็น เป็นกรณีที่นายทะเบียนไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้ เนื่องจากการบัญญัติกฎหมายบางมาตราที่สะท้อนปัญหาไปสู่การไม่ปฏิบัติตามกฎหมายในเรื่องอื่น ๆ และผลสุดท้ายนำมาสู่การไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายในเรื่องการเพิกถอนใบอนุญาตและการริบอาวูรป็นได้ เช่น ในกรณีที่ผู้ขออนุญาตไม่แจ้งการย้ายอาวูรป็น ซึ่งมีโทษปรับเพียงหนึ่งพันบาท เมื่อโทษปรับน้อยจึงเป็นความละเลยของผู้ที่ได้รับใบอนุญาตในการแจ้งต่อนายทะเบียน ประกอบกับใบอนุญาตมีและใช้อาวูรป็นนั้นมีอายุตลอดชีวิตของผู้ครอบครอง (มาตรา 23 (2)) ส่งผลให้รัฐไม่สามารถตรวจสอบบุคคลเหล่านั้นได้

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับอาวูรป็นตามพระราชบัญญัติอาวูรป็น เครื่องกระสุนป็น วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวูรป็น พุทธศักราช 2490 ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ปัญหาเรื่องคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตมีและใช้อาวูรป็น ควรให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา 13 และความในวรรคสอง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยแก้ไขเพิ่มเติมเรื่องคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามการออกใบอนุญาตให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายอาญาที่ใช้บังคับในปัจจุบัน และกฎหมายบางฉบับที่สำคัญ ในอนุมาตรา 4 ให้อายุไม่เกินยี่สิบปีบริบูรณ์เป็นเกณฑ์ และควรมีการเพิ่มเติมมาตรการทางกฎหมายเพื่อรองรับบทบัญญัติมาตรา 13 โดยออกเป็นระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่องคุณสมบัติของบุคคลผู้ยื่นคำขอตามมาตรา 13 ดังกล่าว ให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติอาวูรป็น เป็นผู้วางระเบียบเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติของนายทะเบียนท้องที่ กล่าวคือ ต้องมีสุขภาพดี โดยต้องมีใบรับรองจากแพทย์หรือแพทย์ที่จบด้านจิตเวช หรือนักจิตวิทยา และได้รับหนังสือรับรองความสามารถว่าเป็นบุคคลผู้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของอาวูรป็นและเครื่องกระสุนป็น จากสมาคมยิงป็นหรือจากสนามยิงป็นที่ได้รับรองมาตรฐานจากทางราชการ โดยต้องให้มีการอบรมและทดสอบความรู้เกี่ยวกับอาวูรป็นและเครื่องกระสุนป็น ซึ่งทั้งนี้กระบวนการดังกล่าวต้องกระทำซ้ำใหม่ทุก ๆ สามปีหรือ ห้าปี ก็ได้แล้วแต่เห็นสมควร

2. ปัญหาเรื่องการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงาน ควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม หรือบัญญัติกฎหมายระดับรองลงมาที่กฎหมายให้อำนาจไว้ในการออกกฎ ระเบียบใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการอนุญาตให้มีและใช้อาวูรป็น เพื่อเป็นกรอบในการใช้อำนาจดุลพินิจในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและนำไปสู่การแก้ไขปัญหานี้ในเรื่องการใช้อำนาจดุลพินิจโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่จะให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้

ดุลพินิจในทางที่เป็นธรรมและชอบด้วยกฎหมายในการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนจะต้องมีบทบัญญัติหรือกำหนดหลักเกณฑ์เป็นกรอบไว้ ดังนั้น จึงเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490 โดยให้กำหนดหลักเกณฑ์ว่า บุคคลทั่วไป กับเจ้าหน้าที่ผู้รักษาความสงบเรียบร้อยจะได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนชนิด ขนาด และจำนวนเท่าใดเพื่อให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และการใช้อาวุธปืนและเพื่อใช้ในการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนเป็นกรอบไว้ หรือ มีกฎข้อบังคับไว้ในการใช้อำนาจดุลพินิจ

3. ปัญหาเรื่องสภาพบังคับการมีและใช้อาวุธปืน

3.1 ปัญหาปริมาณอาวุธปืนแนวทางแก้ไขปัญหา ควรกำหนดมาตรการการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนโดยเคร่งครัดและเข้มงวด โดยทำการตรวจสอบความจำเป็นอย่างยิ่งของแต่ละบุคคล อาชีพ และ ความประพฤติ รวมทั้งประวัติการต้องโทษของผู้ขออนุญาต ผู้ศึกษาเห็นว่าสมควรพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ของการใช้อาวุธปืนแต่ละชนิดแต่ละขนาดประกอบด้วย กล่าวคือ หากเป็นกรณีขออนุญาตมีและใช้ในการ ป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน ควรมีอาวุธปืนสั้นจำนวน 2 กระบอก เป็นชนิดรีโวลเวอร์จำนวน 1 กระบอก ชนิดกึ่งอัตโนมัติจำนวน 1 กระบอก อาวุธปืนยาวลูกกระดขนาด .22 จำนวน 1 กระบอก อาวุธปืนยาวลูกซอง จำนวน 1 กระบอก เพียงเท่านั้นเห็นว่าเหมาะสมแล้ว

3.2 ปัญหาการตรวจสอบประวัติอาวุธปืน ผู้ศึกษาเห็นว่า พยานหลักฐานชิ้นสำคัญของการใช้อาวุธปืนในการก่ออาชญากรรมคือ ร่องรอยบนหัวกระสุนปืน และร่องรอยเข็มแทงชนวนท้ายปลอกกระสุนปืน จึงสมควรจัดเก็บประวัติอาวุธปืนทุกกระบอกก่อนนำออกจำหน่าย โดยเริ่มต้นการจัดเก็บเสียทันที ในส่วนอาวุธปืนที่จำหน่ายออกไปแล้วและอยู่ในความครอบครองของประชาชนนั้น หากกระทำได้โดยไม่ผิดกฎหมาย สมควรเริ่มต้นจัดทำโครงการจัดเก็บประวัติหัวกระสุนปืนและปลอกกระสุนปืนของอาวุธปืนทุกกระบอก หากกระทำได้ย่อมเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการควบคุมอาวุธปืน

3.3 กรณีนี้เป็นการนำอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นมาใช้ ควรแก้ไขเป็น 2 กรณี กล่าวคือ กรณี ความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในความครอบครองนั้นควรลงโทษใกล้เคียงกับความผิดฐาน มีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนไว้ในความครอบครอง ส่วนกรณีเจ้าของอาวุธปืนที่ยินยอมให้บุคคลอื่นนำอาวุธปืน ไปใช้ ปัจจุบันยังไม่มียกโทษ หนทางแก้ปัญหานี้เห็นว่าสมควรแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายเอาผิดกับ เจ้าของอาวุธปืนวันแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนเองได้ใช้ความระมัดระวังอย่างดีแล้วหรือมิฉะนั้นก็เพิกถอน ใบอนุญาตเสียเพราะถือว่าเจ้าของไม่มีความจำเป็นต้องใช้อาวุธปืนดังกล่าวอีกต่อไป

3.4 ปัญหาอาวุธปืนไม่มีทะเบียนหรือปืนเถื่อน แก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายโดยเพิ่มบทลงโทษ ในความผิดฐานมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนไว้ในความครอบครองให้สูงขึ้น ซึ่งหากยังไม่สามารถแก้ไข บทบัญญัติของกฎหมายได้ ก็สมควรเป็นหน้าที่ของศาลที่จะพิพากษาลงโทษให้หนักขึ้นภายใต้กรอบของ กฎหมายที่มีอยู่

4. ปัญหาการเพิกถอนใบอนุญาตและการรับอาวุธปืน ควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490 โดยการเพิ่มโทษให้หนักขึ้น เพื่อให้ผู้ที่ได้รับอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนได้ปฏิบัติตามกฎหมายและให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยในสังคมและคงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายต่อไป

เอกสารอ้างอิง

บรรเจิด สิงคะเนติ. **หลักกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมฝ่ายปกครอง**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2554.

วิชาญ น้อยโต. “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการมี และใช้อาวุธปืนตามกฎหมายอาวุธปืน

เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2557.

อิสเรศร์ ปรางทอง. “ขอบเขตและมาตรฐานการใช้บังคับอาวุธปืนของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2549.